תאד"מ 9496-11-21 ויזל נ' ברק
תאד"מ 3220-04-21 ויזל נ' ברק
תאד"מ 35958-02-21 ויזל נ' ברק

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

התובעת **נוגה ויזל**
ע"י ב"כ עוה"ד גיא זהבי

נגד

הנתבעת **יוסף ברק**

פסק דין
עותק מותר בפרסום

בפניי שלוש תביעות שהגישה התובעת כנגד הנתבעת שעניינן פרסומים בניגוד לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 ופגיעה בפרטיות בניגוד לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981.

1. למען שלמות התמונה יצוין, כי הנתבעת ויתרה על העדת העד מטעמה. כמו כן, יום לפני ישיבת ההוכחות, הודיעה שהיא מוותרת על חקירת העדים מטעם התובעת, ד"ר מיכאל ינקו (להלן: "**ד"ר ינקו**") ומר משה הלוי (להלן: "**מר הלוי**"), לאחר שבית המשפט וידא עם הנתבעת את המשמעות המשפטית של ויתור זה, כי התצהירים על נספחיהם, יתקבלו כראיה בתיק ללא חקירה נגדית והיא השיבה שהדברים ברורים לה ואין לה צורך בחקירתם הנגדית.

דיון והכרעה

2. לאחר שנתתי דעתי לכתבי הטענות על נספחיהם, לראיות, העדויות וסיכומי הצדדים שוכנעתי, כי דין התביעה בתאד"מ 9496-11-21 להידחות ודין התביעות בתאד"מ 3220-04-21 ותאד"מ 35958-02-21 להתקבל.

המסגרת הנורמטיבית

3. חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה- 1965 (להלן: "**החוק**") מעגן את המסגרת הנורמטיבית של דיני לשון הרע. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, מגדיר "לשון הרע" מהי:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

תיק חיצוני:

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו".

4. החוק אף קובע הגנות למי שנקבע שביצע פרסום ואלה מנויות בסעיפים 15-13 לחוק.

5. סעיף 13 לחוק שכותרתו "**פרסומים מותרים**" קובע באילו נסיבות פרסום לא יהווה עילה לתביעה.

6. סעיף 14 לחוק שכותרתו "**הגנת אמת בפרסום**" קובע, כי "**במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש**".

7. סעיף 15 שכותרתו "**הגנת תום לב**" קובע באילו תנאים תעמוד הגנה למפרסם:

"**במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:**

...

(8)הפרסום היה בהגשת תלונה על הנפגע בענין שבו האדם שאליו הוגשה התלונה ממונה על הנפגע, מכוח דין או חוזה, או תלונה שהוגשה לרשות המוסמכת לקבל תלונות על הנפגע או לחקור בענין המשמש נושא התלונה ואולם אין בהוראה זו כדי להקנות הגנה על פרסום אחר של התלונה, של דבר הגשתה או של תכנה".

8. סעיף 16 לחוק שכותרתו "**נטל ההוכחה**" קובע חזקה שלילית לפיה הפרסום היה שלא בתום לב אלא אם התקיימו הנסיבות המנויות בו:

"**(א)הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום באחת הנסיבות האמורות בסעיף 15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפרסום בתום לב.**

(ב)חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם נתקיים בפרסום אחת מאלה:

(1)הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו;

(2)הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא;

(3)הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15".

9. ההכרעה בשאלת חיובו של נתבע בעילה של לשון הרע נבחנת בהליך הכולל ארבעה שלבים, כפי שנפסק על ידי בית המשפט העליון בע"א 751/10 **פלוני נגד ד"ר אילנה דיין-אורבוך** (8.02.12), עמ' 108):

"**תרשים הזרימה בתביעות לשון הרע הוא כלהלן: בשלב הראשון נבחנת השאלה אם הביטוי מהווה לשון הרע על פי אחת מארבע החלופות בהגדרה שבסעיף 1 לחוק, והאם מתקיים יסוד הפרסום כמשמעותו בסעיף 2 לחוק. רק אם התשובה חיובית עוברים לשלב הבא ובוחנים אם הביטוי נהנה מאחת החסינויות המוחלטות (פרסומים מותרים) הקבועות בסעיף 13 לחוק... אם לא כן, אנו עוברים לשלב הבא ובוחנים אם הפרסום מוגן על פי אמת המידה הקבועה בסעיף 14 לחוק על שתי רגליה - אמת בפרסום ועניין ציבורי. אם הפרסום אינו נהנה מהגנה זו, יש להמשיך ולבחון אם הפרסום מוגן בתום ליבו של המפרסם, בגדר אחת מהחלופות הקבועות בסעיף 15 לחוק במשולב עם חזקות תום הלב בסעיף 16. היה ונתברר כי הפרסום אינו נהנה מהגנת סעיף 14 או מהגנת סעיף 15, או-אז עוברים לשלב הרביעי של הסעדים**".

בהתאם, בענייננו, יש להכריע בשאלות שלהלן, על פי השלבים האמורים, כאשר רק תשובה חיובית תביא להמשך הבדיקה בשלבים הבאים: (א) האם מדובר בלשון הרע; (ב) האם מדובר בפרסום מצד הנתבעת; (ג) האם חלה איזו מההגנות בחוק; (ד) האם מגיע לתובעת סעד.

10. חוק איסור לשון הרע נועד ליצור נוסחה המאזנת בין ערכים וזכויות; זכותו של אדם לשם טוב ולפרטיות אל מול חופש הביטוי של האחר. לגיבוש עוולה בגין לשון הרע, אין צורך להוכיח, כי האדם הושפל או בוזה בפועל בעקבות ההתבטאויות הפוגעניות, די בכך שהפרסום עלול היה להביא לתוצאה שכזו (ע"א (י-ם) 1003/96 **מיכאל בן חורין נ' רן לוי** (23.9.98)).

11. את הביטויים מושא התביעות בתיקים שבכותרת יש לפרש באופן אובייקטיבי. דהיינו, כיצד הקורא הסביר היה מפרש את הביטויים ומה הייתה השפעת הפרסום על אותו קורא סביר. פרשנות זו נשענת על מובנם של הדברים בפרסום והן על האמור "בין השורות", הכל בהתאם להוראות החוק והפסיקה.

וכך נקבע בע"א 4534/02 **רשת שוקן בע"מ נ' אילון לוני הרציקוביץ'** ((4.3.04), פסקה 9):

"ניתוח ביטוי במסגרת עוולת לשון הרע נעשה בארבעה שלבים: בשלב הראשון, יש לשלוף מתוך הביטוי את המשמעות העולה ממנו לפי אמות המידה המקובלות על האדם הסביר, כלומר יש לפרש את הביטוי באופן אובייקטיבי, בהתאם לנסיבות החיצוניות וללשון המשתמעת. בשלב השני, יש לברר, בהתאם לתכלית החוק לאיזונים חוקתיים, אם מדובר בביטוי אשר החוק מטיל חבות בגינו, בהתאם לסעיפים 1 ו-2 לחוק...".

ביחס לשלב הראשון, יש לבחון את הביטוי בהתאם לסטנדרט אובייקטיבי של האדם הסביר מבלי שנלקחים בחשבון כוונת המפרסם, או האופן בו הבין הנפגע את הפרסום (ע"א 723/74 **הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' חברת החשמל בע"מ** (24.2.77), ע"א 334/89 **רבקה מיכאלי נ' בלה אלמוג** (20.12.92) וע"א 1104/00 **דוד אפל נ' איילה חסון** (10.1.02)).

12. בחינת הפרסומים בכל אחד מהתיקים שבכותרת תיעשה בנפרד.

<u>תאד"מ 9496-11-21</u>

13. התובעת טענה, כי הנתבעת קיבלה לידיה מגב' אודליה צריקר (להלן: "**הגב' צריקר**") מסמכים ותיעוד רפואי חסוי של התובעת שהגיע לידיה עקב קשרי עבודה. הנתבעת הפיצה חוות דעת רפואית שהגיעה לידיה במהלך שנת 2021 לגורמים שונים. ביום 12.9.21 שלחה הנתבעת הודעת דוא"ל לוועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין (להלן: "**וועדת האתיקה**") במסגרתה רשמה תוכן משמיץ כלפי התובעת. באותה הודעה ייחסה הנתבעת לתובעת ניהול רומן עם הרופא שכתב את חוות הדעת הרפואית בעניינה, הנתבעת טענה, כי חוות הדעת הרפואית מזויפת וניתנה כתוצאה מניהול רומן עם הרופא, וכי התובעת היא שהורתה לו לכתוב את חוות הדעת. וועדת האתיקה העבירה את הודעת הדוא"ל לתובעת ביום 4.10.21. לטענת התובעת, הדבר מהווה פרסום ומהווה עוולה לפי חוק איסור לשון הרע וחוק הגנת הפרטיות.

14. הנתבעת טענה, כי התלונה הוגשה כדין והיא אינה מהווה פרסום, וכי עומדות לה ההגנות של תום לב, אמת דיברתי ופניה לגורם מוסמך. הנתבעת טענה, כי לא צירפה את חוות הדעת המזויפת להודעת הדוא"ל, אלא רק ציינה שהתובעת מגישה חוות דעת מזויפת תוך התייחסות למערכת היחסים הקרובה בין התובעת למומחה שנתן את חוות הדעת.

15. לכתב התביעה צורף תצהירו של ד"ר ינקו, כי הגב' צריקר החזיקה בייפוי כוח נוטריוני לפעול ולהוציא בשמו מסמכים וקבלות והיו ברשותה שלוש חותמות שלו בעת שעבדה עמו, וכי החל

מיום 1.2.21 הוא מסיר אחריות מכל מסמך שהגב' צריקר או מי מטעמה הוציאו ללא אישורו. בתצהיר זה אין התייחסות מפורשת לאותה חוות דעת שבגינה הוגשה התביעה בתיק זה.

16. מהודעת הדוא"ל שנשלחה ללשכת עורכי הדין עולה, כי ביום 4.10.21 נשלחה הודעת דוא"ל ממזכירות וועדת האתיקה לתובעת ובה נכתב "**רצ"ב מייל שנשלח על ידי גב' יוספה ברק (וכן צרופותיו). בשלב זה, לא התקבלו מיילים נוספים**".
בהודעת הדוא"ל ששלחה הנתבעת ביום 12.9.21 לוועדת האתיקה נכתב "**מבוקש להוסיף מסמכים נוספים לתלונה אתיקה ב"/02798321. מצ"ב פנייתי לכב' השופטת סבחת אדנקו חיימוביץ' במסגרת הליך 15888-09-19 בו אני תובעת את עו"ד ויזל לשון הרע. במהלך השבוע אגיש בקשה לעיון בהרשעתה של עו"ד נגה ויזל מ 8/2020, תיק בד"מ פ 36/20. חווד הפסיכיאטרית אותה הגישה עו"ד ויזל, הינה מזויפת ויש בידי ראיות לכך. עו"ד ויזל ייצגה את הפסיכיאטר, ניהלה איתו רומן והורתה לו לכתוב את האבחנה. יש בידי תכתובות בין עו"ד ויזל לבין הפסיכיאטר מיכאל ינקו, המעידות על דבריי אלה**".

17. מתצהירו של ד"ר ינקו עולה, כי חוות הדעת בעניינה של התובעת ניתנה על ידו והאמור בה אמת לאחר אבחון ובחינת ממצאים בעניינה של התובעת (סעיף 10 לתצהיר) והכחיש, כי התובעת הכתיבה לו את האבחנה בחוות הדעת (סעיף 12 לתצהיר). ד"ר ינקו הכחיש את טענת הנתבעת, כי התובעת עושה שימוש בחוות דעת מזויפת (סעיף 11 לתצהיר). לתצהירו של ד"ר ינקו צורפו עדותו ברשות המיסים מיום 27.4.21 ביחס לטענותיו לזיוף מסמכים על ידי הגב' צריקר ששימשה כמזכירתו.

18. מהודעת הדוא"ל וגם מהמייל שנשלח לתובעת מוועדת האתיקה עולה, כי צורפו מסמכים על ידי הנתבעת אך לא הוכח, כי אחד המסמכים שצורפו הוא חוות הדעת שנטען שהיא מזויפת. הנתבעת בפנייתה לוועדת האתיקה כתבה, כי היא מבקשת להוסיף מסמכים ויש פירוט של המסמכים אך לא נאמר בצורה מפורשת, כי מצורפת חוות הדעת לגביה נטען שהיא מזויפת. בנסיבות אלה לא הוכח שהנתבעת צירפה את חוות הדעת בהודעה ששלחה ביום 12.9.21.

אשר למלל שבהודעה ששלחה הנתבעת לוועדת האתיקה ביום 12.9.21 הוכח, כי לדברים שמייחסת הנתבעת לתובעת אין בסיס ולכן אלה עולים כדי לשון הרע. הנתבעת ייחסה לתובעת הגשת חוות דעת מזויפת ולא הוכח, כי התובעת עשתה שימוש בחוות דעת מזויפת בעניינה ולא הוכח שהתובעת הורתה לד"ר ינקו לכתוב את חוות הדעת תוך ניצול קשר של רומן. משכך, תוכן הדברים שייחסה הנתבעת לתובעת בתלונתה לוועדת האתיקה לא הוכח ולכן הדברים מהווים לשון הרע.

19. עתה נותר לבחון האם עומדות לנתבעת מי מההגנות להן היא טוענת. פניה בתלונה ללשכת עורכי הדין מוגנת בהתאם לסעיף 15(8) לחוק. על מנת לזכות בתביעה זו על התובעת לשכנע, כי הוועדה אינה נחשבת אדם אחד בעניין הפרסום (רע"פ 3742/18 **פלוני נ' פלוני** (25.7.18)) וכן להוכיח שעצם התלונה נועדה לפגוע בשמה הטוב וכו' (רע"א 3626/20 **יובל נ' נחמני**).

20. ברע"פ 3742/18 **פלוני נ' פלוני** (25.7.18) נקבע, כי תלונה לוועדת האתיקה אינה מהווה לשון הרע, מאחר שהוועדה נחשבת כאדם אחד לעניין הפרסום (ראו גם ע"ע (ארצי) **עו"ד מזרחי נ' עו"ד גבע** (9.2.20)).

21. כמו כן, תלונה המוגשת לגורם מוסמך, כמו וועדת האתיקה בענייננו, היא פרסום מוגן בהתאם לסעיף 15(8) לחוק, בהיותה "**תלונה שהוגשה לרשות המוסמכת לקבל תלונות על הנפגע או לחקור בעניין המשמש נושא התלונה...**".

22. משכך, הנטל המוטל על התובעת להוכיח, כי לא עומדת לנתבעת כל הגנה, וכי מטרת התלונה הייתה לפגוע בה בזדון הוא מוגבר, וזה לא הוכח. איני מתעלמת מהיריבות הממושכת בין הצדדים ואשר במסגרתה הוגשה תלונה זו, אך אני מקבלת את הסברי הנתבעת, כי סברה שמדובר בעניין שיש להביאו לפתחה של וועדת האתיקה לבחון את הטענות שהעלתה הנתבעת בהתבסס על מידע שנמסר לה ממי שהיו לה קשרי עבודה עם התובעת ועם ד"ר ינקו. אין בכך לומר, כי יש בסיס לנטען על ידי הנתבעת, אלא לומר כי פנייתה לוועדת האתיקה לברר את החשדות המקננים בליבה, נעשתה בהתאם לחוק על מנת שוועדת האתיקה תיתן דעתה לכך.

23. ביום 2.6.22 צירפה התובעת נספחים. בנספח 3, הודעת דוא"ל ששלחה הנתבעת לוועדת האתיקה ביום 3.12.21 נכתב כך:

"**מצ"ב 3 חוות דעת שניתנו לנוגה ויזל, נושאות אותו תאריך, וכל אחת מהן אבחנה שונה. נוגה ויזל הכתיבה לד"ר ינקו את האבחנות, כפי שנמסר ע"י הגב' אודליה צריקר. חוות הדעת ניתנו ע"י ד"ר מיכאל ינקו, בזמן שנוגה ויזל מייצגת אותו. מצ"ב תכתובות בין נוגה ויזל לבין אודליה צריקר ושרית עשור. נוגה ויזל מתארת את יחסיה הרומנטיים עם מיכאל ואף מציינת את שמה של אשתו, קרולינה. ישנה חוות דעת נוספת שניתנה באותו תאריך, אותה אני מאתרת, אעביר בהמשך ומסמכים נוספים**". להודעה צורף מסמך כלשהו שאין לו כותרת ותוכנו לא הונח בפניי.

24. אין מחלוקת, כי חוות דעת רפואיות בעניינה של התובעת הגיעו לידיה של הנתבעת שלא כדין. אמנם לא הוכח שלהודעת הדוא"ל ששלחה הנתבעת לוועדת האתיקה ביום 12.9.21 צורפו

מסמכים רפואיים של התובעת, אך הנתבעת לא הכחישה, כי בפנייתה לוועדת האתיקה ביום 3.12.21 העבירה את חוות הדעת שהיו בידיה לוועדה לבחון את טענותיה, כי התובעת היא שהכתיבה למומחה את האבחנות הרפואיות. כעולה מפנייתה, מדובר על חשדות שנמסרו לה מהגב' צריקר שהייתה בקשר עם התובעת וד"ר ינקו. במצב רגיל הרי ששימוש במסמכים רפואיים ללא רשות מהווה פגיעה בפרטיות ועשוי לזכות בפיצוי. בתיק זה אני סבורה, כי אין לפסוק פיצוי וזאת מן הטעם שהעברת המסמכים הייתה קשורה בתלונה לזיופן של אותן חוות דעת על ידי התובעת וד"ר ינקו. משכך, העברת חוות הדעת לוועדת האתיקה נעשתה בקשר ישיר עם התלונה שהוגשה כנגד התובעת ובקשר לתלונה שנשלחה על ידה ביום 12.9.21.

25. נוכח כל האמור, אני קובעת כי אין מדובר בפרסום כהגדרתו בחוק בשים לב לכך שנשלח לגורם יחיד (וועדת האתיקה), ואף אם היה הדבר עולה כדי פרסום, הרי שעומדת לנתבעת ההגנה הקבועה בסעיף 15(8) ולכן דין התביעה בתאד"מ 9496-11-21 להידחות.

26. בשים לב לכך שתוכנן של חוות הדעת רלוונטי לחשדות שייחסה הנתבעת לתובעת ואשר וועדת האתיקה נדרשה לבדוק, הרי שצירופן של חוות הדעת ביום 3.12.21 נעשה לשם בירור התלונות בדבר זיופן ולכן אין בנסיבות אלה פגיעה בפרטיותה של התובעת ועומדת לנתבעת הגנה, כי עשתה כן לשם בירור חשדות שהצריכו בירור של גורם מוסמך.

27. נוכח כל האמור, התביעה בתאד"מ 9496-11-21 נדחית. התובעת תישא בהוצאות הנתבעת בסך 5,850 ₪.

<u>תאד"מ 3220-04-21</u>

28. התובעת טענה, כי ביום 31.3.21 שלחה הנתבעת הודעת דוא"ל למספר עורכי דין עם העתק לתובעת ובו טענות משמיצות ושקריות לפיהן התובעת, שהינה עורכת דין במקצועה, היא פושטת רגל. כן נטען, כי במהלך השנים הפיצה הנתבעת מסמך מזויף שהכינה ואשר נחזה להיות מסמך שהופק לכאורה ממערכת ההוצל"פ ובו נרשם, כי התובעת מצויה בהליך פש"ר. התובעת ציינה, כי היו לה בעבר תיקי הוצאה לפועל שנסגרו, אך מעולם לא הייתה צד להליך פש"ר. לכתב התביעה צורפה הודעת דוא"ל מיום 31.3.21 שנשלח למשרד עו"ד חופני בר-ששת, למר תומר פנחסוב ולתובעת בו נרשם בסוף ההודעה "**הוא שכח שמי שפשט רגל הוא מרשו**", זאת ביחס לתובעת. כן צורפו נספחים 2 ו-3 שהם "**דו"ח תיקים לחייב מרוכז**" שלגבי שניהם נטען שהינם מזויפים.

29. הנתבעת בכתב הגנתה עמדה על כך שהתובעת הינה פושטת רגל מיום 22.6.2015, על פי סעיף 19א' לפקודת פשיטת הרגל, וכי ההסדר בתיק חסוי על מנת שרישיונה של התובעת לא יישלל. הנתבעת הכחישה, כי זייפה או הפיצה מסמך מזויף והראיה שהתובעת לא מציינת שמו של אדם שקיבל מסמך זה מהנתבעת.

30. מתצהירו של משה הלוי שניתן בקשר לתאד"מ 3220-04-21 ותאד"מ 35958-02-21 עלה, כי הוא עושה שימוש בכתובת הדוא"ל MARAK.KUSKUS@GMAIL.COM, וכי התכתב עם הנתבעת באמצעות כתובת זו על מנת לאסוף מידע על פעולותיה העתידיות של הנתבעת בקשר אליו.
יש בידו פרסומים שהנתבעת הפיצה לאחרים לפיהם התובעת מצויה בהליכי פשיטת רגל ובגינם הוגשה התביעה בתאד"מ 3220-04-21.
ביום 11.8.20 נשלחה אליו הודעה מהנתבעת "**אני אשפוך עלייך ציאניד. אספר למחש על פשיטת הרגל שלך. גם למיכליס. גם לביילין. אחכ כל עולם המשפט ירכל עלייך. נדבר על התמונה היפה. אחכ הקלדנית תרכל וגם הפקידות יספרו לעורכי הדין. זה כבר ירוץ בווצאפים של כולם. גם זה שאת מטופלת כי את משוגעת.**" (נספח 103 לתצהיר). בהמשך באותו היום נשלחה הודעה נוספת בה נרשם "**פשטת רגל. תפסיקי נו. אמרתי לך כל המדינה יודעת. לא משנה מספר התיק. כתוב בהוצלפ. זה אצל כולם בווצאפ. אור הלר. דני רופ. רווה. כולם**" (נספח 104 לתצהיר).
ביום 22.8.20 שלחה הנתבעת תמונת מסך למר הלוי של מסמך הנחזה להיות פלט מסוף של הוצאה לפועל ובו שמה של התובעת ומספר תעודת הזהות שלה וכן המלל "**חייב בהליך פש"ר מתאריך 22.6.2015**" לאותה תמונת מסוף של הוצל"פ הוסיפה הנתבעת את הכיתוב "**ואפשר לפשוט רגל בהוצלפ. בלבולי שכל שלך לא עובדים. את פושטת רגל וגם משה הלוי. שני אפסים שנטפלים לאחרים. זה מה שאתם. מילא הייתם שווים יריקה. שניהם עלוקות שחיים אצל האימהות אין לכם זכות קיום בכלל**" (טעות כתיב במקור) (נספחים 105 – 106 לתצהיר).

הנתבעת ויתרה על חקירתו הנגדית של מר הלוי, אף שהבינה את ההשלכות ולכן תצהירו של מר הלוי לא נסתר.

31. במהלך הדיון בפניי הודתה הנתבעת, כי בעת שכינתה את התובעת כפושטת רגל, היא התבססה על הנתונים שהיו בידיה לרבות הליכי הוצאה לפועל כנגד התובעת, תשלום התובעת לנתבעת עבור שירותיה בהמחאות של אמה ולא שלה, וכן הליך שהתנהל בין התובעת לאמה, וכי בפועל

לא הבינה שהכרזה על אדם כפושט רגל, היא החלטה שיפוטית שלא הייתה בידיה עת פרסמה את הדברים. חרף זאת הנתבעת עמדה על כך שעומדת לה הגנת אמת בפרסום.

32. הודעת הדוא"ל נשלחה למספר נמענים ולכן מקיימת את יסוד הפרסום בהתאם לחוק. אשר לכינויה של התובעת כפושט רגל, הרי שמדובר במסקנה של הנתבעת על רקע קשיים כלכליים כאלה ואחרים של התובעת, אך התובעת לא הוכרזה כפושטת רגל ולכן אין אמת בפרסום. משכך, הוכח כי הנתבעת כינתה את התובעת כפושטת רגל נתון שאינו נכון ויש בו משום לשון הרע, בוודאי עבור עורכת דין.

אשר לזיוף המסמכים שנחזים להיות ממערכת ההוצאה לפועל, הרי שטענות התובעת היו כלליות ולא הוכח, כי הנתבעת היא המקור לאותו מסמך, דהיינו, שהנתבעת זייפה אותו. בהתאם לעדותו של מר הלוי המסמך נשלח רק אליו ולכן לא מתקיים יסוד הפרסום. משלא הוכח, כי הנתבעת הפיצה את המסמך לגורמים נוספים, הרי שלא הוכחו יסודות לשון הרע בקשר להפצת פלט הנחזה להיות ממערכת הוצל"פ.

33. נוכח כל האמור לעיל, הוכח כי הנתבעת שלחה למספר עורכי דין, כולל התובעת, הודעה המהווה פרסום על פי החוק ובה ייחסה לתובעת סטטוס של פושטת רגל וזאת ללא בסיס. בנסיבות אלה, ההודעה ששלחה הנתבעת מהווה לשון הרע. העובדה שההודעה נשלחה בתפוצת עורכי דין, קהילה מקצועית עליה נמנית התובעת, יש בה פגיעה בשמה הטוב ובתדמיתה. מנגד, נתתי דעתי לכך שמדובר בפרסום לקבוצה מצומצמת של אנשים ולא בתפוצה רחבה או ברשת חברתית הפתוחה לעיון כל. משכך, לא עומדת לנתבעת כל הגנה לפי החוק והתוצאה היא שדין התביעה להתקבל.

34. סעיף 7א(א) לחוק קובע, כי בית משפט רשאי לפסוק לנפגע פיצוי ללא הוכחות נזק בשיעור של 50,000 ₪.

35. בקביעת שיעור הפיצוי נתתי דעתי כאמור להיקף הפרסום שהינו מצומצם למספר אנשים, לעובדה שהפרסום בוצע בקרב קולגות של התובעת, לכך שהדברים היו פרשנות שגויה של הנתבעת למצבה המשפטי של התובעת ולכך שלא הייתה התנצלות ותיקון של הדברים מצד הנתבעת.

36. נוכח כל האמור לעיל, אני מקבלת את התביעה ומחייבת את הנתבעת לשלם לתובעת סך של 8,000 ₪ בצירוף הוצאות משפט בסך 2,000 ₪ בגין התביעה בתיק זה.

<u>תאד"מ 35958-02-21</u>

37. נטען, כי הנתבעת פרסמה בטוויטר בארבע הזדמנויות ביום 22.1.21 תמונת מסוף משטרתית חסויה, שקיבלה שלא כדין משוטר, ושיש בה להשפיל ולפגוע בתובעת. בפרסום הראשון נכתב לצד התמונה "**מתי צילמו אותך ככה? לבת מצווש?**". בפרסום השני נכתב לצד התמונה "**התמונה האהובה עלי. הפרופיל המוש שלי**". בפרסום השלישי הוסף לצד התמונה המלל "**בואי את מדברת על תמונות לא טובות?**". בפרסום הרביעי נכתב לצד התמונה "**את מתלוננת למשטרה? שיבדקו את הדף הזה? ועל הדרך את הדף שאת כ"כ עסוקה בו?**".

38. בכתב ההגנה נטען, כי מדובר בתביעת השתקה, וכי הנתבעת "**סברה כי התמונה מגחיכה את המבקשת** [התובעת- אס"ח] **ותו לא**" (סעיף 30 לכתב ההגנה). עוד ציינה הנתבעת, כי לא ידעה שאסור לה להחזיק באותה תמונת מסוף של התובעת שנמסרה לה משוטר. כן טענה הנתבעת, כי מעולם לא ביצעה את הפרסום בטוויטר והיא אף נחקרה על כך במח"ש ובמשטרת ישראל. לטענת הנתבעת, התובעת היא שאחראית לפרסום, שכן התובעת צילמה את דף הטוויטר של הנתבעת וערכה אותו מעל תמונת המסוף של התובעת, וכי לנתבעת יש כ-4,000 עוקבים ודף הטוויטר שלה הוא מאוד פעיל, כך שאם היה מדובר בפרסום בדף הטוויטר שלה, היו לכך תגובות.

39. אין מחלוקת, כי בצילומים שצורפו לכתב התביעה, מצוין בנספחים 2-5 "**הציוץ הזה הוא מחשבון מושעה**". בדיון בפניי טענה הנתבעת, כי כתובת עמוד הטוויטר שבו פורסמו הדברים, אינו שייך לה, וכי צילום מחשבון מושעה יכול להיעשות רק על ידי מי שמפעיל את העמוד דהיינו התובעת עצמה.
עוד אין מחלוקת, כי תמונות מהמסוף המשטרתי היו ברשות הנתבעת.

40. התובעת הפנתה לתצהירו של מר הלוי ולנספחים, לרבות הסרטון, אשר מלמדים לשיטתה, כי הפרסומים נעשו על ידי הנתבעת. התובעת הפנתה לעובדה, כי הנתבעת ויתרה על חקירתו הנגדית של מר הלוי וכן הפנתה להחלטת בית המשפט במסגרת בקשה מספר 15 בבקשה לפי סעיף 6 לפקודת ביזיון בית המשפט במסגרת ת"א 15888-09-19 בה קבע בית המשפט לאחר שמיעת ראיות, לרבות המומחים מטעם הצדדים, כי הנתבעת היא שביצעה את הפרסומים.

41. מתצהירו של מר הלוי עלה, כי יש בידו התכתבויות עם הנתבעת בקשר להפצת תמונת המסוף המשטרתי של התובעת בגינה הוגשה התביעה בתאד"מ 35958-02-21.

לתצהיר צורפה הודעה מיום 18.11.20 בה כתבה הנתבעת למר הלוי "**על כל פרסום עליי תופץ תמונת המעצר שלך ככה שתהיה לדר כהנא פרנסה נוספת. אני אקשט את הרשת החברתית.**" (נספח 103 לתצהיר). בהודעה מיום 11.8.20 כתבה הנתבעת למר הלוי ביחס לתמונת המסוף המשטרתי "**שלחתי לדניאל מהלשכה את התמונה יפה שלך**" (נספח 103 לתצהיר).
כמו כן, מסר מר הלוי בתצהירו, כי עיין בדף הטוויטר של הנתבעת וזו ביצעה את ארבעת הפרסומים המיוחסים לה בתאד"מ 35958-02-21 והוא צירף את צילומי המסך (נספחים 107 – 111 לתצהיר). מר הלוי ציין בתצהירו, הפנה לשני סרטונים שיש בהם תיעוד של הפרסומים. הסרטונים לא צורפו בעת הגשת התצהיר והם הוגשו באישור בית המשפט שניתן בדיון שהתקיים ביום 16.5.22.

42. הפרסומים המצורפים לכתב התביעה מהווים פרסום כהגדרתו בחוק. הנתבעת בכתב הגנתה לא הכחישה שקיבלה את תמונת המסוף של התובעת משוטר. מחד טענה הנתבעת בכתב הגנתה שהדבר נעשה על מנת "להגחיך" את התובעת (סעיף 30 לכתב ההגנה) ומנגד טענה שהתובעת היא שבודה ראיות ומייחסת לנתבעת את הפצת תמונת המסוף ברשת הטוויטר. עוד טענה הנתבעת בכתב הגנתה, כי התובעת צילמה את דף הטוויטר של הנתבעת וערכה אותו מעל תמונת המסוף שלה.

43. בעדותה בפניי טענה הנתבעת, כי אין מדובר בפרסום שנעשה על ידה והראיה שמדובר בחשבון מושעה. דין הטענה להידחות הן מן הטעם שבכתב הגנתה טענה טענות סותרות כאמור לעיל והן מן הטעם שהפרסום מיוחס לחשבונה ולא לאותו דף מושעה ומשכך פתוח לעיון לכל הפחות לחבריה ברשת החברתית ולכן עונה על ההגדרה של פרסום בכל מקרה. מר הלוי הגיש תצהיר אודות הפרסומים הנטענים בתביעה זו וצירף אף תיעוד של אותם פרסומים המיוחסים לנתבעת. מר הלוי אף צירף התכתבות בה ציינה הנתבעת את כוונתה להפיץ את תמונת המסוף המשטרתי של התובעת בתגובה לפרסומים מצד התובעת כנגדה. הנתבעת ויתרה על חקירתו של מר הלוי, אף שהייתה מודעת למשמעויות של ויתור על חקירה נגדית, ובכך לא עלה בידה לסתור את הנטען על ידי העד והראיות שצירף לתצהיר. אין בידי לקבל טענת הנתבעת בסיכומיה, כי לנוכח היתרון הטכנולוגי שיש למר הלוי עליה היא בחרה שלא לחקור אותו על תצהירו.

44. הצדדים הפנו כל אחד מטעמיו להחלטה שניתנה ביום 3.5.23 במסגרת בקשה לפי סעיף 6 לפקודת ביזיון בית משפט, בת"א 15888-09-19. במסגרת בקשה מספר 97, דנתי בסרטונים שהפיק וצירף מר הלוי בקשר לפרסום תמונות המסוף בטוויטר כנטען בתיק זה, וקבעתי לאחר שמיעת המומחים מטעם הצדדים, מר הלוי מטעם התובעת בתיק זה ומר שוורץ מטעם הנתבעת, שדי בראיות שהוצגו על ידי התובעת כדי לקבוע, כי הפרסומים בטוויטר בוצעו על ידי הנתבעת.

הקביעה בהליך האחר הייתה על בסיס הראיות שהציגו הצדדים באותו הליך. הנתבעת ויתרה על חקירתו של מר הלוי, וטוב שעשתה כן על מנת לחסוך בעלויות ובזמן שיפוטי, אך מנגד לא הביאה כל ראיה לסתור את הנטען בתצהירו של מר הלוי ובוודאי על מנת לשכנע, כי ישנן ראיות חדשות/אחרות שלא הובאו בפני בית המשפט בהליך הקודם, ואשר יש בהן לשנות מן הקביעה בהליך הקודם. נוכח כל אלה, הרי שלא עלה בידי הנתבעת לסתור את ראיות התובעת ולא הביאה ראיות שיש בהן לסתור את הקביעה השיפוטית הקודמת בעניינם של הצדדים באותו נושא ולכן עלה בידי התובעת להוכיח את הנטען על ידה, שפרסומים אלה בוצעו על ידי הנתבעת.

45. הנתבעת טענה שאין מדובר כלל בכתובת טוויטר שלה ולא מצאתי לתת לכך משקל, שכן הדבר לא נטען בכתב הגנתה ומדובר בהרחבת חזית וממילא סותר את ההכרעה בהליך הקודם שהתקיים בין הצדדים. עוד טענה הנתבעת שהפער בין השעיית עמוד הטוויטר בו פורסמו הדברים לבין טענת התובעת להותרת תגובת הנתבעת מהעמוד הפרטי שלה מלמדת על מלאכת זיוף של אותו עמוד בו פורסמו הדברים, אך מדובר בטענה בעלמא שלא נתמכה בשום ראיה.

46. הפרסומים בתביעה זו מהווים פרסום כהגדרתו בחוק, ויש בהם לפגוע בשמה הטוב וכבודה של התובעת. העובדה שהנתבעת סברה שיש בפרסום תמונת המסוף של התובעת "להגחיך" את התובעת מלמדת על הכוונה להשפיל ולבזות את התובעת בפרסומים אלה.

47. העובדה שהנתבעת חשה פגועה מפרסומים שונים מצד התובעת אין בו להעלות או להוריד לעניינו, במיוחד שלא הוכח שמדובר בתגובה נקודתית לפרסום ספציפי מצד התובעת.

48. נוכח כל האמור לעיל, הוכח כי הנתבעת פרסמה ביום 22.1.21 בארבע הזדמנויות שונות את תמונת המסוף המשטרתי של התובעת לצד כיתוב משתנה ויש באלה משום לשון הרע ולכן דין התביעה להתקבל.

49. בקביעת שיעור הפיצוי נתתי דעתי כאמור להיקף הפרסום, ארבעה במספר, וחומרתו (צילום ממסוף משטרתי), לכך שאלה בוצעו באותו היום ולא לאורך זמן, לכך שהחשבון בו בוצעו הפרסומים הושעה, כך שהחשיפה מוגבלת ולכך שלא הייתה התנצלות ותיקון של הדברים מצד הנתבעת.

50. נוכח כל האמור לעיל, אני מקבלת את התביעה ומחייבת את הנתבעת לשלם לתובעת סך של 10,000 ₪ בצירוף הוצאות משפט בסך 2,500 ₪ בגין תביעה זו.

תאד"מ 9496-11-21 ויזל נ' ברק
תאד"מ 3220-04-21 ויזל נ' ברק
תאד"מ 35958-02-21 ויזל נ' ברק

תיק חיצוני:

<u>סוף דבר</u>

51. בתאד"מ 9496-11-21 קבעתי כי התלונה לוועדת האתיקה אינה מהווה פרסום והיא מוגנת בהתאם לסעיף 15(8) לחוק, ועל כן אני מורה על דחיית התביעה ומחייבת את התובעת לשאת בהוצאות הנתבעת בסך 5,000 ₪.

52. בתאד"מ 3220-04-21 קבעתי, כי הנתבעת שלחה הודעת דוא"ל בה כינתה את התובעת פושטת רגל ולכן הוכח, כי הדבר מהווה פרסום ועולה כדי לשון הרע. אשר להפצת מסמך מזויף הנחזה להיות פלט ממערכת הוצל"פ, הרי שלא הוכחה הפצת המסמך באופן המהווה פרסום ולכן ביחס לכך דין התביעה להידחות.
משכך אני מקבלת את התביעה ומחייבת את הנתבעת לשלם לתובעת סך של 8,000 ₪ בצירוף הוצאות משפט בסך 2,000 ₪.

53. בתאד"מ 35958-02-21 הוכח, כי הנתבעת פרסמה ארבעה פרסומים ברשת טוויטר הכוללים תמונת מסוף של התובעת לצד כיתוב שיש בו לבזות ולהשפיל את התובעת, ולכן הוכח שהדבר מהווה פרסום ועולה כדי לשון הרע.
משכך אני מקבלת את התביעה ומחייבת את הנתבעת לשלם לתובעת סך של 10,000 ₪ בצירוף הוצאות בסך 2,500 ₪.

זכות ערעור כחוק.

המזכירות תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ח אדר ב' תשפ"ד, 28 מרץ 2024, בהעדר הצדדים.

אדנקו סבחת- חיימוביץ, שופטת